

А все ж ми стрінемося випадково,  
На пароплаві десь і може восени,  
І може здійсниться, немов намова,  
Твої страшні, мої безумні сни!..

Ти уяви – вода плюскоче в кручу,  
Холодний захід вмер, шепочуть комиші,  
Схилилась ти на вигнуте поруччя...  
Ти придивляєшся, як гай в туман біжить.

Цілуючи простори, впала зірка,  
Спалила цілу путь і вмерла вдалині.  
І відізвалися в моєму серці гірко  
Дитячі мрії у забутих сні.

Ти уяви: за кермою керманич  
Неначе кам'яний, шумує колесо,  
І лози з берегу нам шлють добраніч,  
Співучі обрії, і небо... й тихий сон...

Оце і все... я не скажу ні слова —  
Твої страшні, – мої безумні сни...  
Далеко десь ще стрінемося знову,  
На пароплаві може, може восени...